

zien. Toen haalde ik een microscoop te voorschijn en beschouwde toets voor toets. Beginnende bij den baskant, had ik reeds tal van toetsen zonder resultaat bestudeerd, en teleurgesteld wilde ik mijn nutteloos onderzoek staken, toen ik bij het één-gestreept-octaaf een weinig wit poeder opmerkte. Mijn adem stokte in mijn keel. Dus toch! Ja, een nader onderzoek overtuigde mij dat dit poeder arsenicum was. Doch waar kwam het vandaan? Ik legde het mechaniek geheel open, lichtte toen een der toetsen op en zag daaronder een dubbelgevouwen bruin soepel papier, gevuld met arsenicum-poeder. Het was zoo genieus gemaakt, dat er telkens als er een toets naar beneden gedrukt werd een weinig van het poeder over het klavier stootte; toch werd de toon en het mechaniek er niet in het minst door belemmerd.

De slechte gewoonte van juffrouw Delmage om haar nagels af te bijten (een gewoonte die haar oom ongetwijfeld bekend was) had deze aangewend om het meest duiveltachtige plan te ontwerpen, ten einde zich van een erfenis te kunnen meester maken; een plan, waarin hij bijna was geslaagd.

Ik legde de toetsen weer op hun plaats, voorzichtig om het papier met arsenicum niet te beschadigen, want dit zou moeten dienen om den heer Hunt — dat was mijn vast voornemen — aan de justitie over te leveren.

Toen ik de piano verliet, merkte ik tot mijn verbazing dat ik bespied werd. Het was slechts een oogenblik, doch ik had duidelijk een gelaat aan het venster gezien; iemand buiten had mij oplettend gadegeslagen. Het was het gelaat van een man op gevorderden leeftijd, met grijzen baard en verwilderde oogen. Ik vloog naar het raam, toen eensklaps een schot klonk en een kogel langs mijn hoofd vloog en een vaas op den schoorsteen verbrijzelde.

Ik aarzelde niet, maar sprong het raam uit en zag den man vluchten naar eenig struikgewas achter de woning, waar hij verdween.

Weer klonk er een schot.

Ik haastte mij naar het boschje, inmiddels gevolgd door den heer Delmage en eenige dienstboden, die op het geluid der revolverschoten naar buiten waren gekomen, en daar, tusschen de struiken vonden we het lichaam van een ouden heer, dien de heer Delmage als zijn zwager herkende.

Hij was overgekomen om te zien of zijn misdadig plan al vorderingen gemaakt had. Toen hij de woning langs kwam, had hij gezien hoe ik de piano onderzocht en begrepen dat zijn geheim ontdekt was. In zijn woede trachtte hij mij toen te doden.

Het duurde nog geruimen tijd alvorens juffrouw Delmage en haar ouders van den schok bekomen waren, maar tijd is een goede heelmeeester en thans zijn allen weer gezond en gelukkig.

De piano met haar noodlottig klavier is nu opgeborgen in een weinig gebruikte kamer van het landhuis en somtijds is het aan bezoekers vergund haar te zien en haar geschiedenis te hooren.

EEN NOODKREET IN DEN NACHT

Voordat ik in deze stad kwam wonen, ben ik eenige jaren uitwonend assistent geweest in het ziekenhuis te A., waar ik mij tevens mocht verheugen in een drukke particuliere praktijk. Het was in den laatsten tijd van mijn verblijf aldaar dat er een voorval plaats greep, dat ik u thans vertellen wil.

Het gebeurde op den tweeden Vrijdag in de maand October, des avonds te halfelf; de datum en het uur zijn onuitwischaar in mijn geheugen gegrift. Ik had een drukken dag gehad en was ten volle overtuigd dat ik den gemakkelijken stoel verdiend had, waarin ik mij neervlijde.

Een dokter is echter nooit meester van zijn tijd. Ik had nog geen bladzijde gelezen van mijn lijforgaan of de bel der telefoon klonk. Ik stond teleurgesteld op en liep naar het instrument dat aan den wand hing, nog met de zwakke hoop dat het misschien een abus van het telefoonbureau mocht wezen. Dat was me al meer gebeurd, een der telefoonjuffrouwen scheen er blijkbaar een eigenaardig genoegen in te vinden om 's avonds op ongelegen uren verkeerde aansluitingen te fabrieken.

Ik greep den horen en riep op een niet al te vriendelijken toon, vrees ik:

„Hallo! Dokter Korner!”

In 't eerst hoorde ik niets dan het gewone gesuis en geknetter, alsof een aantal eenden of ganzen aan het andere einde van den draad een dispuutvergadering hielden.

„Hallo! Met wien spreek ik!”

Nog geen verstaanbaar antwoord.

„Hallo! Hallo-o!! Wie is daar?”

Ik hoorde een geraas en daartusschen door klonk een vrouwe-

Cor v. d. Lugt-Melsert en Annie van Ees.

ZIJN EVENBEELD TOONEELSPEL IN DRIE BEDRIJVEN

De fijne bonbonnière, het schouwburgje van Eduard Verkade, waarin hij zijne met zorg gekozen stukken ten tooneele brengt, geeft weer den prettigen aanblik, dien een doos fijne pralines in de verzorgde étalage van 'n werkelijk met smaak arbeidenden confiseur kan te genieten geven. En even makkelijk als de pralines, smelten de zeltjes der met aandacht en vereering luisterende toeschouwers en toeschouwsters.

En dit stuk is wel geschikt om je te doen smelten. Mevrouw Simons-Mees is aan 't woord, en Mevrouw Simons-Mees kent de harp des Hollandschen gemoeds en deszelfs wat donker getinte en zwaarmoedige tonen, als ieder andere Hollandsche vrouw haar porceleinkast. Zij is verliefd op stemmingen en sentiment, wijl deze zijn als de teere tinten van onzen schoonen Hollandschen herfst en nergens is de herfst zoo schoon als in Holland, omdat de stemmingen zoo wonderwel passen bij ons land en het karakter van het land.

Zoo zit ook alweer in dit stuk de melancholie van den herfst. Wel 'n beetje om des herfst's wille! Wat maken wij Hollandsche menschen het ons toch moeilijk. We hebben ons verdriet als ieder ander, maar dat we dat verdriet tot 'n soort rouwkapel om ons leven zetten, terwijl we eigenlijk maar 'n beetje dieper en 'n beetje beter de dingen om ons heen moesten begrijpen kunnen, dat is 'n smart-adoratie, die waarachtig toch 'n beetje ver gaat. Want 'n déplaisé. Mevrouw van der Horst's prachtige spel in de moederrol, was hier het tragische van in haar kind „Zijn evenbeeld”, dat is het evenbeeld van den vader, met al z'n dardelheid en wuftheid en lichtzinnigheid, ja zelfs z'n gemeenheid, te zien, heusch 'n vergissing, want Paul, zooals mevrouw Simons-Mees ons hem gaf, en zooals Annie van Ees hem charmant speelde, was heelmaal niet papa's evenbeeld, en 'n jongen, waar 'n beetje wat-van-het-leven-snappende en niet zoo maar op moraal en haar eigen ongeluk tamboereerende moeder, 'n besten kerel van zou gemaakt hebben. Papa was 'n onprettig heer, 'n zwakkeling met manieren en geld, die z'n wat week gemoed voor sentiment houdt, maar 'n onbedorven schooier is, dank zij z'n verregaande onachtzaamheid in de keus van de wijze waarop hij aan z'n onbeheerschte genietingen geloof te mogen toegeven.

In het eerste bedrijf wacht z'n gewezen maar nog niet gescheidene vrouw het bezoek van den vader bij den jongen. De jongen neigt wel naar zijns vaders wuftheid, maar is niet verdorven. Een vriendin, die ze in jaren niet gezien heeft, komt haar opzoeken, omdat de moeder toch iemand noodig heeft om mee te praten, anders vernam het publiek niets van de ware verhouding. We maken in de eerste acte dus kennis met moeder, vader en zoon, en de vriendin; in de tweede neemt de vader den zoon mee naar Brussel, tegen den zin en buiten het weten van z'n moeder, en in de derde komt de vader met den zoon uit Brussel terug en eischt dat de moeder hem weer als haar man erkent en anders houdt hij den zoon achter, want... terwijl die met andere vrouwen in Brussel soupeerde, is-ie van de moeder van z'n jongen weer zoo gaan houden! En de moeder die hem verfoeit stemt toe, om het kind te behouden, terwijl wij in ongewisheid achterblijven of de man aan z'n dreigement gevolg geeft en dus werkelijk 'n schooier is, of alleen maar 'n onhebbelijke lafaard is.

De rollen van de moeder, door Mevrouw van der Horst gespeeld — die hiermede haar door ons allen zeer geapprecieerde terugkomst in Holland uit Antwerpen vierde — à quelque chose, malheur est bon! — van de vriendin, door Mevr. Duymaer van Twist vertolkt, van den man, aan den heer Cor van der Lugt toevertrouwd en last not least die van Paul, waarvan alle eer aan Annie van Ees toekomt, werden alle uitstekend vertolkt en ze gaven het stuk van Mevrouw Simons-Mees werkelijk allen eer, waaraan zelfs de kransen niet ontbraken!

TOM SCHILPEROORT.

ZIJN EVENBEELD. — Van links naar rechts: Wilh. Duymaer van Twist, Cor v. d. Lugt-Melsert, Mevr. v. d. Horst, Annie van Ees. (foto's Couvée)

stem, heel zwak. — „Wat blijft u? Ik ben dokter Korner! Met wien spreek ik?”

Ik luisterde met alle aandacht, maar geen verstaanbare zin bereikte mijn oor. Er waren blijkbaar twee verschillende gesprekken op mijn lijn, zoodat ik niets dan onsamenvhangende woorden hoorde. Toen klonk opeens een luid gestommel, alsof in de kamer waarmee ik verbonden was een of ander zwaar meubelstuk werd verschoven of omviel.

„Hallo! Hallo!” riep ik meer en meer ongeduldig.

Toen hoorde ik eindelijk een stem plotseling, duidelijk en verschrikkelijk, niet meer mijlen ver weg, maar dringend, vlak bij. Het was de stem van een vrouw, die in den grootsten angst gilde:

„Dokter help! Hij wil mij doden! Hij komt terug! Hij is aan mijn kamerdeur. O, hemel, help!”

Ik kan niet in woorden weergeven den angst die uit deze woorden mij toeklonk. Onwillekeurig bracht ik mijn hand aan mijn voorhoofd, het was klam van zweet. Iedere modulatie in de stem van die vrouw had ik gehoord zoo duidelijk, alsof ze op een armslengte van mij af gestaan had. Ik had nimmer te voren een stem gehoord, waaruit zoo'n wereld van angst en schrik klonk.

Ik luisterde nog een minuut lang, doch niet het minste geluid klonk meer tot mij door.

Ik hing den horen even op en nam hem dadelijk daarop weer ter hand; ik wilde aansluiting met het telefoon-bureau.

„Hallo!” klonk het.

„Juffrouw met wien was ik zooeven aangesloten?”

„U aangesloten?”

„Ja, juffrouw! In 's hemelsnaam zeg 't me, gauw!”

„Ik weet 't niet, mijnheer!”

„Weet u 't niet, weet u 't niet? U moet 't weten, juffrouw! En u moet 't me dadelijk zeggen, 't is van 't hoogste belang!”

„Best mogelijk, meneer! Maar ik kan u niet helpen, hoor!”

„Maar dat is ongehoord! Juffrouw... Juffrouw...”

Ik hoorde niets meer, de telefoonjuffrouw had de verbinding verbroken; woedend en ten hoogste ontsteld hing ik dus den horen maar op.

Ik liep naar het buffet, schonk mij een glas cognac in (mijn hand beefde) en dronk dit in één teug uit. Ik sloeg een blik in den spiegel en staarde in een doodsbalek gelaat. Waar had dit treurige voorval plaats? Wie was de vrouw, die mij zoo dringend om hulp gismeekt had? Welke afschuwelijke misdaad had er thans plaats en waar?

Ik ging zitten en dacht na! Het denkbeeld dat het geheele drama een misplaatste grap was van een of ander mijner kennissen, wierp ik verre van mij. Neen, dat was onmogelijk! Daarvoor was de angst in de stem der onbekende vrouw te echt geweest. Die bons, dat gegil en gekerm — het zou mij altijd bijblijven. Er was geen twijfel mogelijk: in het een of ander deel der stad had een misdaad, misschien meer plaats gehad.

Ik stelde mij het drama als volgt voor: Waarschijnlijk had de schurk, alvorens zijn misdaad te volvoeren zijn slachtoffer opgesloten en was het huis gaan doorzoeken of de straat opgegaan ten einde zich te overtuigen dat hij in zijn misdadigen opzet niet zou worden gestoord. Zij, opgesloten, had nog één middel gevonden zich met de buitenwereld in verbinding te stellen: de telefoon. Ze had mij opgebeld, waarschijnlijk omdat ze tot mijn kring van patiënten behoorde. Daarom liet ik den wijden kring van kennissen en cliënten in mijn gedachten de revue passeeren, doch zonder resultaat!

Den volgenden morgen zou de misdaad natuurlijk door de geheele stad bekend zijn en zou ik als een getuige, een oor-getuige, gehoord kunnen worden. Wat een sensatie zou dat geven.

Ik zal nooit den nacht vergeten die nu volgde. Uren lang lag ik wakker, me dan op de eene dan op de andere zijde keerende, en de klok had al drie uur geslagen, toen nog geen slaap mijn oogen geloken had.

Den volgenden morgen, na mijn ontbijt — een triestig ontbijt — gebruikt te hebben, dacht ik er over wat mij te doen stond. Het eenvoudigste leek mij naar de politie te gaan en daar mijn wedervaren te vertellen. Doch wat zou dit uitwerken? Ik zag reeds den ongelooovigen glimlach op het gelaat van een cynisch politie-inspecteur. Eindelijk besloot ik te wachten, nog vier en twintig uur. De dame moest toch gemist worden, na dien tijd zou de misdaad toch zeker algemeen bekend zijn.

Ik liet dien middag dadelijk bij het verschijnen een krant halen en keek nieuwsgierig de nieuws-kolommen af. Geen woord over den moord! Ik legde de krant neer en ging een wandeling doen, overleggende en tevergeefs trachtende een verklaring te vinden. Ieder huis dat ik passeerde kon het tooneel van den misdaad geweest zijn. Daar kwam ik voorbij een woning, waarvan de blinden gesloten waren. Een rilling ging door mijn aderen.

Had het toeval mij naar het noodlottige huis gevoerd?

(Wordt vervolgd).